

лѣмъ глиганъ съ копитата, бутоветъ, краката, гърба — всичко на една глътка.

Като се налудувалъ, звѣрътъ се изправилъ на заднитѣ си лапи и служелъ като куче.

И чудно! при най-малкото вълнение той изригвалъ погълнатата храна.

Колко голѣма е силата на разярения „драконъ“, това докторъ Бурденъ и неговитѣ другари разбрали отъ следното приключение.

Веднажъ при докторъ Бурденъ дотърчалъ единъ туземецъ да му съобщи, че е намѣрилъ жилището на „земни крокодили.“

Безъ да губи време, експедицията построила въ края на джунглитѣ грамаденъ капанъ, който се състоялъ отъ близко наредени единъ до другъ колове, съ вдигната врата, която се затваряла автоматически. Като примамка привързали за едно дърво дивъ козелъ. Дървото съ клупа превили къмъ земята 15 туземци.

Всички хора се скрили въ безопасния шубракъ и почнали да наблюдаватъ. Следъ нѣколко време отъ пещерата наистина се появилъ гущеръ, следъ него — другъ, а после трети гущеръ, който надминавалъ по голѣмина първитѣ два. Експедицията сега за пръвъ пѣтъ видѣла такъвъ гигантъ.

„Азъ стояхъ като закопанъ — разказва Бурденъ. Драконътъ бавно се движеше напредъ. Той вървѣше тъкмо въ такава посока, каквато ние желяехме. Ето той достигна почти до самия капанъ: Дефосъ — стариятъ ловецъ, страшилището за тропическитѣ звѣрове и той стоеше като замръзналъ.

Нѣколко минути звѣрътъ като че усѣти нѣщо опасно и нерешително се вгледа въ примамката. После направи единъ скокъ . . . Туземцитѣ отпуснаха клупа. Дървото, треперейки, се изправи, и драконътъ, като остави плячката, безпомощно се покатери по клонитѣ. Оттамъ, отгоре, ние чувахме гнѣвнитѣ му крѣсъци.